

Mette har hele verden som sit hjem

I de sidste 17 år har Mette Weber boet fem forskellige steder i verden med sin udstationerede mand. I dag pendler hun mellem Bali og Danmark med sin virksomhed, som hun startede som 59-årig. Vi har mødt Mette til en snak om forandringsparathed, at have en familie spredt for alle vinde samt et pendler-ægteskab.

Af: Annette Aggerbeck

Med sit drive, sit mod og sin foretagsomhed kan hun tage pusten fra de fleste. Mette Weber har det som korallerne – hun dør i stillestående vand, men trives i bevægelse. Og bevægelse har der været nok af i Mettes liv, især efter hun blev 40 år. Da hendes mand nummer to blev udstationeret, fulgte Mette og hendes 12-årige søn fra et tidligere ægteskab med. Mettes datter, der dengang var 18 år, var i New Zealand. Efter et halvt år på Borneo valgte sønnen at flytte tilbage til Danmark på kostskole i 1991. Mette startede på at pendle for 12 år siden – først mellem Swaziland og Danmark, fordi hendes dengang 23-årige søn fik testikelkræft. Mandens næste udstationering var Jakarta, og Mette opholdt sig ca. tre måneder i her og tre måneder i Danmark. Nu er hun omkring seks uger på Bali og omkring to måneder i Danmark og England. Manden arbejder for tiden i Asien og England.

- Jeg føler mig hjemme overalt og har aldrig følt mig rodløs – jeg har rødder i luften. Jeg skaber mit hjem der, hvor jeg er. Der skal så lidt til. Hjem er, hvor mit hjerte og min computer er. En buket blomster og fyrfadsllys gør underværker, siger Mette Weber, 63.

Familien spredt for alle vinde

Det var tidligere svært for Mette at holde kontakten med venner og familie i Danmark. Det er blevet meget nemmere med årene, efter at internettet er kommet til. Det har også været svært ikke at have et job.

- Jeg har savnet kollegaer og arbejdsfællesskab, danske tætte venner og en kontinuerlig dagligdag med mine børn. Min datter har, når jeg ser tilbage, ikke fået den støtte og hjælp i dagligdagen, som hun kunne have ønsket sig. Det har også været svært, når børnene var syge eller kede af det, og jeg ikke kunne være der. Min søn har dog været meget glad for at gå på kostskole. Begge har nydt de lange spændende ferier, vi har haft sammen rundt om i verden, fortæller Mette, der mener, at familien trods de store fysiske afstande er tæt knyttet til hinanden.

- Det siges, at afstand skaber nærhed – det passer, synes jeg. Vi har stor åbenhed i familien, nok fordi vi har haft lange perioder, hvor vi er sammen. Når vi er sammen længe ad gangen, opstår der nemmere konflikter, og det har bragt os tættere på hinanden, fordi vi har taget konflikterne, når de var opstod.

Når Mette er i Danmark, ser hun ofte sine børn, og ellers taler de jævnligt sammen på skype, viber og facebook. De holder fortsat lange ferier sammen, selvom de nu er voksne. De mødes i sommerhuset i Danmark, ligesom børnene besøger Mette og manden ude i verden. Som voksne har børnene selv boet og arbejdet i udlandet i kortere perioder.

Masser af oplevelser

Under mandens udstationeringer har Mette rejst mere end de fleste mennesker, men det er ikke antallet af rejser, der har præget hende. Det er snarere måden at rejse på, for hendes rejser har givet samvær med mennesker, dybder og fællesskab, når hun har delt uventede oplevelser på tværs af sprog, religion, kultur og køn.

- For mig er en rejse et eventyr, der handler om at blive berørt, forandret og lære noget nyt om mig selv og andre, som jeg kan bruge. Som da jeg f.eks. cyklede rundt i Beijings hutonger, de små snævre gyder, hvor alt er gråt i gråt. Her bor kineserne i de 30-40 m² små boliger, iskolde om vinteren, varme og fugtige om sommeren. Der er ikke indlagt vand, og når man skal på toilettet, må man nat og dag benytte områdets fælles offentlige toiletter, siger Mette, der elsker at blogge om sine rejseoplevelser og holdninger.

- På mit skrivebord står et par små gamle kinesiske sko, som jeg købte i Beijing. De minder mig om de 4,5 milliarder kinesiske kvinder, der i det patriarkalske Kina, blev gjort til krøblinge for at manifestere mandens status og tilfredsstille hans bizarre behov. Men endnu vigtigere minder de mig om, at det nytter at kæmpe mod undertrykkelse, og handle på de værdier man synes er vigtige. Det er meningsfuldt for mig at dele min kulturelle viden, forståelse og erfaringer med nogen, der har lyst til den, siger Mette, der i Danmark arbejder i Center for Konfliktløsnings frivillige rådgivning, har været mentor i 10 år i Kvinfor og støttet kvinder der kommer til Danmark. Hun arbejder også som frivillig rådgiver på www.misbrugsportalen.dk. Når Mette under udstationeringerne har rejst, har det ofte krævet stort mod.

- Det handler om at turde møde det ukendte uden at vide, om man magter det, der måtte komme. Jeg har lært ikke at lade mig begrænse af farer, som malaria, dengue feber, fugleinfluenza, jordskælv, vulkanudbrud og tsunamier, men tænker mig om, tager mine forholdsregler og bruger sund fornuft.

Sammen med en australsk veninde har Mette f.eks. sejlet på floderne til det inderste af Borneo for at bo blandt stammefolk. Før mobiltelefonens tid kørte hun alene med sine børn i en landcruiser gennem junglen for at se orangutanger i regnskoven og sejle i små lokale både på Kinabatangan floden, hvor der var krokodiller, næseaber, hornbiller og isfugle.

Er der særlige oplevelser, der har gjort indtryk på dig?

- Ceremonien 'Umhlanga' i Swaziland, hvor 20.000 unge jomfruer i to dage dansede som i trance for kongen og hans hær. Jeg kan tydeligt huske den dansende konge iklædt leopardskind med en fjer i håret, mens han vælger sin trettende kone blandt de mange børn og unge piger. Under ceremonien talte jeg med nogle af pigerne. De unge piger havde intet valg. Den slags oplevelser og den viden jeg har om undertrykte kvinder i verden, gør, at jeg stadig fejrer den 8. marts, kvindernes internationale kampdag. Det er vigtigt for mig, at vi støtter kvinder internationalt, og det gør jeg ved at blogge.

- Hvordan har det påvirket dig at bo så mange år i udlandet?

- Jeg har fået et globalt mindset med færre fordomme og fjendebilleder. Større tolerance for at ting kan gøres på en anderledes måde end den danske. Jeg er blevet klar på mine egne værdier og bedre til at sætte grænser. Jeg har lært at være bevidst nærværende der, hvor jeg er, og flytte mig når jeg kan mærke, at det er på tide at flytte sig – når utilfredsheden melder sig, har jeg lært at tage ansvar, og ændre på det jeg kan.

Coach udstationerede

Til trods for at Mette har opholdt sig så meget i udlandet, har hun primært danske og internationale venner. Det man kalder 'expats'. Hun har venner fra Australien, USA, Irland, Skotland, England, Østrig og Japan. Det er interessefællesskabet, der binder dem sammen. Det er for det meste vanskeligt at få lokale venner, da kultur og interesser er meget forskellige.

Mette har i de mange år ude lavet meget forskelligt. I en kort periode arbejdede hun som sygeplejerske på Borneo, hun har skrevet en bog om udstationering og har også uddannet sig til coach. Hun blev selv coachet under uddannelsen og fandt ud af, at hun var nødt til i en periode at flytte hjem til Danmark for at bruge sin viden. Mette startede som 59-årig sin coach-virksomhed i Danmark.

- Det var så skønt at bruge sin viden og erfaringer til noget, jeg brændte for og havde savnet, men efter det første år i Danmark savnede jeg samvær med min mand. Derfor blev det nødvendigt at flytte mig igen. Jeg besluttede, at jeg kun vil skrive, coache og holde foredrag, når jeg bliver spurgt. De opgaver kan medbringes overalt, siger Mette.

- Jeg rejste ud i verden af kærlighed til min mand og hjem af kærlighed til mig selv. Nu er det forenet, fordi jeg har gjort mit virke som coach transportabelt. Jeg har tidligere arbejdet tre år som selvstændig konsulent i Danmark, hvor min mand og jeg sås sjældent. Vi sås til jul, sommer og enkelt gang mere i løbet af et år. Det kan være hårdt med langdistanceforhold – til gengæld gør vi alt for at være ordentlig sammen, når vi endelig er sammen. Det er vigtigt, at vi begge er tilfredse med vores liv.

I dag coacher hun udstationerede og alle, der ønsker at skabe et godt familie- og arbejdsliv. Hun er ved at skrive sin næste bog med titlen "Skab det liv du ønsker – uanset om du bor i Karup, Kina eller Kenya".

Hvad er de typiske problemer for ægtefællen og børnene til den udstationerede?

- Mistrivsel, selvom det udefra ser ud, som man har et fantastisk liv. Nogen keder sig, andre bliver stressede, hvor underligt det end kan lyde. De planlægger for meget for ikke at mærke savn og udækkede behov. De glemmer at leve i nuet og savner noget meningsfuldt at bruge tiden på. Det kan betyde, at både selvværd og selvtillid daler med årene. Det kan være at børnene ikke trives. Nogen kommer heldigvis, før de rejser ud og får rådgivning, fordi de er bekymrede for, hvordan det skal gå, for dem selv som hjemmegående og for børnenes trivsel. Her laver vi en handlingsplan sammen. Vi drøfter også den medfølgende ægtefælles karriere, mens de er ude, og når de er på vej hjem igen.

- Jeg kender fra egen krop til det med at savne et arbejde, kollegafællesskab, ikke at få dækket behov og ikke at vide, hvad jeg skulle tage fat i for at få et godt liv. Jeg kender til savn og sorg, og fordi jeg også er sundhedsplejerske ved jeg også, hvordan man kan hjælpe børn, der mistrives.

Vil leve livet

Det gik tidligt op for Mette, at døden er et faktum. Som 20-årig sygeplejeelev og senere sygeplejerske mødte hun døden på nært hold. Hun har arbejdet med alvorligt syge kræftpatienter og børn og set, hvor forskelligt man kan håndtere døden.

- Jeg tror, at det gik op for mig tidligt, at jeg skulle leve livet. Og det har jeg gjort. Vi ved aldrig, hvornår det er slut. På et sekund kan verden være forandret. Processen omkring min søns testikelkræft og det at jeg var med til at passe en af min tætte veninder, som døde i en alder af 52, har sat sine spor, siger Mette.

- Det er som meditation for mig at skrive og en stor tilfredsstillelse for mig på den måde at motivere andre til at skabe det liv, de ønsker, uanset hvor de bor i verden. Jeg har gang i tre bogprojekter, blogger hver tirsdag og skriver e-hæfter om temaer som f.eks. anerkendelse, empati og udstationering.

Med tiden håber Mette på at få børnebørn, som hun kan passe. Hun og hendes mand har en løs plan om at finde et stort hus med to lejligheder, hvor hun kan bo med sin søn og svigerdatter, når de vender tilbage fra Irland, hvor de er udstationeret et år. Mette vil dog

blive ved med at pendle, for hendes mand er glad for sit udfordrende job i Asien og England for et schweizisk firma.

- Jeg tror ikke, at han tænker på pension foreløbig. Han er 11 år yngre end mig og vil formentlig fortsætte med at arbejde, så længe det er muligt. Hvis han vil pensioneres, så finder vi ud af, hvad vi gør. "Cross the bridge, when you get there" er mit motto, siger en glad Mette.